

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 68/07-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. apríla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 63/2002 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 398/04 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. odmieta.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. augusta 2006 doručená sťažnosť MUDr. D. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 (sťažovateľ označil ako právo podľa čl. 6; pozn.) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), práva na účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom podľa čl. 13 Dohovoru, porušenie zákazu diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru a zákazu zneužitia

práv podľa čl. 17 Dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 63/2002 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 398/04.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je odporcom v konaní o návrhu Spoločenstva vlastníkov bytov Bytovka 88, D. (ďalej len „Spoločenstvo vlastníkov bytov“), o zaplatenie 33 074,83 Sk s príslušenstvom podanom 4. februára 2002 a doplnenom 12. septembra 2005 (o zmene návrhu okresný súd rozhodol 12. decembra 2005). Okresný súd rozsudkom z 24. mája 2006 uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 26 503,17 Sk s príslušenstvom. Sťažovateľ poukazuje na to, že rozsudok v čase nahliadnutia do spisu 17. júla 2006 ešte nebol písomne vyhotovený a doručený mu bol 4. augusta 2006 a zároveň uvádza, že okresný súd vydal v priebehu konania štyri rozsudky (v sťažnosti ale označuje dátumom vydania dva rozsudky a dve uznesenia). Podľa názoru sťažovateľa zákonná sudkyňa postupovala v konaní v rozpore so zásadou spravodlivého konania, keď nevykonala vo veci „*náležitú*“ dokazovanie výsluchom svedkov, „*rôznymi machináciami, nedoslýchavosťou, predstieraním opomenutia - zmarila uvedený výsluch svedkov*“ a „*vedome, úmyselne, a zlovôľne vedie konanie do justičného omylu*“. Sťažovateľ namieta aj nesprávne vyhodnotenie jeho majetkových pomerov pri posudzovaní žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní.

Sťažovateľ v prílohe predložil kópie svojich podaní adresovaných okresnému súdu a krajskému súdu, ktoré smerovali tak proti postupu zákonnej sudkyne JUDr. K. v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 7 C 63/2002, ako aj proti rozhodnutiam vydaným v tomto konaní. Zbytočné prietahy v súvislosti s doručovaním rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 9 Co 398/04 z 26. mája 2005 sťažovateľ namietal sťažnosťou podanou predsedníčke krajského súdu, ktorá ju v tejto časti uznala za dôvodnú.

V konaní pred ústavným súdu sťažovateľ žiada o ustanovenie právneho zástupcu a vo veci samej žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil, že okresný súd a krajský súd porušili ním označené základné práva, uložil súdom zaplatiť mu „*finančnú satisfakciu*“ po 100 000 Sk, uložil krajskému súdu povinnosť zaplatiť ďalších 100 000 Sk za porušenie

jeho práva na „účinný opravný prostriedok“ a povinnosť vykonať výsluchy ním navrhnutých svedkov.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom (...).

Podľa čl. 13 Dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto Dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 14 Dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto Dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

Podľa čl. 17 Dohovoru nič v tomto Dohovore sa nemôže vykladať tak, akoby dávalo štátu, skupine alebo jednotlivcovi akékoľvek právo vyvíjať činnosť alebo dopúšťať sa činov zameraných na zničenie ktoréhokoľvek z tu priznaných práv a slobôd alebo na obmedzovanie týchto práv a slobôd vo väčšom rozsahu, než to Dohovor ustanovuje.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru podľa jeho názoru zdĺhavým a nesprávnym postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 63/2002, v ktorom bol vydaný rozsudok „*nepodložený dôkazmi, ale nepodloženými tvrdeniami sudkyne*“ a v konaní krajského súdu vedenom pod sp. zn. 9 Co 398/04.

Ústavný súd zistil, že sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d), čl. 14 a čl. 17 Dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 63/2002 sťažnosťou, ktorú ústavný súd odmietol uznesením č. k. I. ÚS 71/06-10 z 8. marca 2006. Vo vzťahu k uvádzanému porušeniu práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru bola sťažnosť odmietnutá pre zjavnú neopodstatnenosť.

Zo subsidiárnej právomoci ústavného súdu upravenej v čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ak úmyslom sťažovateľa bolo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru namietat' spravodlivý postup okresného súdu v konaní sp. zn. 7 C 63/2002, má k dispozícii účinné právne prostriedky

v systéme všeobecných súdov, ktoré môže v konaní uplatniť (v prvom rade ide o možnosť využitia opravných prostriedkov, čo nakoniec sťažovateľ aj využil), a preto ústavný súd jeho sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 63/2002 zo sťažnosti, k nej pripojených písomností a zo spisu okresného súdu sp. zn. 7 C 63/2002 vyplýva, že sťažovateľ je odporcom v spore o návrhu Spoločenstva vlastníkov bytov, na zaplatenie 58 746,16 Sk s prísl. podanom okresnému súdu 4. februára 2002 a doplnenom 30. januára 2003 a 12. septembra 2005 (okresný súd zmenu návrhu pripustil 11. februára 2003 a 12. decembra 2005). Okresný súd rozsudkom z 1. júla 2004 uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 22 849,60 Sk s prísl. (rozsudok napadol sťažovateľ odvolaním 6. augusta 2004). Sťažovateľ 2. júla 2004 vzniesol námietku predpojatosti zákonnej sudkyne. Krajský súd 13. augusta 2004 rozhodol, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z prerokovania a rozhodovania predmetnej veci. Krajský súd 26. mája 2005 zrušil prvostupňový rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie (súdny spis bol vrátený okresnému súdu 11. júla 2005). Okresný súd 12. decembra 2005 zamietol sťažovateľov návrh na ustanovenie mu právneho zástupcu z radov advokátov a toho istého dňa súhlasil so zmenou petitu návrhu z 12. septembra 2005. Predmetné uznesenia napadol 27. decembra 2005 sťažovateľ odvolaniami, ktoré boli 13. januára 2006 postúpené krajskému súdu.

Podľa názoru ústavného súdu napriek tomu, že konanie začalo v roku 2002 na základe návrhu sťažovateľa, nesignalizuje táto skutočnosť možnosť vyslovenia zbytočných prietahov v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 7 C 63/2002 po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vzhľadom na to, že prevažnú časť namietaného obdobia sa musel okresný súd zaoberať rozhodnutiami o procesných návrhoch sťažovateľa: o námietkach zaujatosti zákonnej sudkyne, o žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu, pričom svoj návrh na začatie konania (žalobu) sťažovateľ dva roky dopĺňal. Ústavný súd zohľadnil tiež skutočnosť, že vec bola jeden rok na krajskom súde z dôvodu podaného odvolania sťažovateľa. Na základe toho ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Pre zjavnú neopodstatnenosť odmietol ústavný súd aj tú časť sťažnosti sťažovateľa, ktorou namieta porušenie čl. 13, 14 a čl. 17 Dohovoru v namietanom konaní okresného súdu, pretože absentujú skutočnosti signalizujúce príčinnú súvislosť medzi postupom okresného súdu a označenými článkami Dohovoru.

Sťažovateľ v sťažnosti označil za porušovateľa svojich základných práv aj krajský súd, a to v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 398/04, voči krajskému súdu však sťažnosť neodôvodnil. Ústavný súd z predloženého spisu okresného súdu zistil, že pod sp. zn. 9 Co 398/04 bolo krajským súdom vedené odvolacie konanie proti rozsudku okresného súdu č. k. 7 C 63/02-138 z 1. júla 2004. Krajský súd uznesením č. k. 9 Co 398/04-224, 9 NcC 46/04-224 z 26. mája 2005 rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľovi bolo uznesenie krajského súdu doručené 25. júla 2005. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola podaná po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde a oneskorené podanie sťažnosti je neodstrániteľným nedostatkom procesnej podmienky v konaní pre ústavným súdom (IV. ÚS 36/03), ústavný súd sťažnosť proti konaniu krajského súdu odmietol ako oneskorene podanú.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ústavný súd sa ďalšími uplatnenými požiadavkami sťažovateľa ani jeho žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2007